

Arrest

nr. 282 430 van 22 december 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. DESMET
Posthofbrug 6/1
2600 BERCHEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Britse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 juni 2022 tot weigering van de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 juli 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. JESPERS, die *loco* advocaat R. DESMET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 december 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord.

1.2. Op 16 juni 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord aan de verzoekende partij wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 69duodecies, § 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord, die op 01.12.2021 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, van het recht op klein grensverkeer of van de vernieuwing van zijn recht op klein grensverkeer, in de hoedanigheid van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord :

Gelet op het gegeven dat het Verenigd koninkrijk op 31.01.2020 de Europese Unie heeft verlaten en er op 31.12.2020 om middernacht een einde kwam aan de door het Terugtrekkingsakkoord voorziene overgangsperiode, voldoen onderdanen van het Verenigd koninkrijk en hun familieleden (die zelf geen burger van de Unie zijn) sindsdien niet meer aan de voorwaarden voor een verblijf op grond van het recht op vrij verkeer van personen zoals voorzien door het Unierecht.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie, welke enkel aan burgers van de Unie kan worden verleend overeenkomstig de artikelen 40, § 2 of 40bis § 2, in samenlezing met artikel 42 § 1 of 47/1 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling.

Alle onderdanen van het Verenigd Koninkrijk en hun familieleden die voor het einde van de overgangsperiode op 31.12.2020 hun recht op vrij verkeer hebben uitgeoefend, moeten, indien zij hun verblijf in België willen verderzetten, een aanvraag indienen voor een verblijf als begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord (bijlage 58) bij de gemeente waar zij verblijven/werken.

Betrokkene heeft op 01.12.2021 het verblijfsrecht als begunstigde van het terugtrekkingsakkoord (bijlage 58) als grensarbeider aangevraagd.

Artikel 69duodecies, § 3 van het KB van 08.10.1981 stelt de volgende voorwaarden bij een aanvraag voor een status als begunstigde van het terugtrekkingsakkoord: Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dienen de in artikel 69undecies, 1° en 2°, bedoelde personen die niet in het bezit zijn van een geldige verklaring van inschrijving, een geldig document ter staving van duurzaam verblijf of een geldig document voor grensarbeiders voor het einde van de overgangsperiode, de volgende documenten voor te leggen:

1° een kopie van het geldig paspoort, of, voor de onderdanen van het Verenigd Koninkrijk, een kopie van de geldige identiteitskaart van de betrokkene;

2° een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document, zoals bedoeld in artikel 47/5 § 4, tweede lid, van de wet, indien zij ouder is dan achttien jaar;

3° naargelang hetgeen op hem van toepassing is, het bewijs van de hoedanigheid in dewelke hij voor het einde van de overgangsperiode gebruik heeft gemaakt van het recht op verblijf of het recht om als grensarbeider actief te zijn overeenkomstig het recht van de Unie, zoals bedoeld in artikel 50, § 2, 1° tot 5°, of indien het niet mogelijk is het in artikel 50, § 2, 1°-3° bedoelde bewijs voor te leggen, enig ander bewijs dat aantoonst dat hij van één van deze rechten gebruik heeft gemaakt.

4° voor grensarbeiders, het bewijs dat zij de Britse nationaliteit hadden voor het einde van de overgangsperiode.

Het te leveren bewijs van de hoedanigheid in dewelke hij voor het einde van de overgangsperiode gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij verkeer, stemt overeen met datgene bedoeld in artikel 50, §2, eerste lid, 1° tot 2° van hetzelfde koninklijk besluit, d.w.z. het bewijs dat de betrokkene voldeed aan de voorwaarden voor het statuut van werknemer in België of het statuut van zelfstandige in België voor 01.01.2021 zonder er te wonen.

Betrokkene legde de volgende bewijsstukken voor ter staving van zijn aanvraag als begunstigde van het terugtrekkingsakkoord: een geldig nationaal paspoort, een strafregister, een ziekteverzekering, een reeks limosa-attesten periode 02.10.2019 tem 31.01.2022, een A1-formulier periode 01.10.2020 tem 30.09.2022, een bewijs van registratie van bedrijf Nomadia Aviation Limited, een document Schedule van consultancy tussen betrokkene en European Air Transport vanaf 01.10.2018, een contract tussen

Nomadia Aviation Limited en Bostonair, een brief van Bostonair d.d. 24.12.2020 ivm de consultantieopdracht van betrokkene bij European Air Transport (Steenokkerzeel) en een reeks facturen tussen Bostonair en Nomadia met bewijzen van betaling van deze facturen.

Betrokkene blijkt geen bewijs voor te leggen zoals bedoeld in artikel 50, §2, eerste lid, 1° tot 2° van het KB van 08.10.1981, nl. als werknemer: een verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van bijlage 19bis of als zelfstandige: een inschrijving in de Kruispuntbank voor ondernemingen met ondernemingsnummer en een attest van aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen overeenkomstig het model dat werd vastgesteld door de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft en door de Minister die de zelfstandigen onder zijn bevoegdheid heeft. Uit nazicht van de RSZ-databank blijkt dat betrokkene niet gemeld was als werknemer in België. Tevens blijkt uit raadpleging van het ARZA-bestand dat hij nooit aangesloten was als zelfstandige in België.

Betrokkene legt een reeks bewijsstukken voor maar deze documenten tonen aan dat betrokkene als zelfstandige in het buitenland actief is en tijdelijk gedetacheerd werd naar België. Hij voldoet hiermee dus niet aan de voorwaarden als werknemer of zelfstandige onder hogervermeld artikel.

Aangezien betrokkene blijkbaar niet aan het werk was als werknemer of zelfstandige in België (overeenkomstig artikel 50, §2, eerste lid, 1° tot 2° van het KB van 08.10.1981) kan hij ook niet beschouwd worden als grensarbeider.

Betrokkene heeft niet aangetoond te voldoen aan alle voorwaarden (art. 69 duodecies, §3 - KB van 08.10.1981) om een verblijfsvergunning te krijgen als begunstigde van het terugtrekkingsakkoord als grensarbeider. De N-kaart kan bijgevolg niet afgeleverd worden."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60".

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij op dat het verzoekschrift onontvankelijk is en dit om volgende redenen:

"Het artikel 39/69, § 1, alinea 2 van de Wet van 15 december 1980, van toepassing overeenkomstig artikel 39/78 van dezelfde Wet, geeft aan dat:

"Het verzoekschrift moet op straffe van nietigheid:

(...)

4° een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen;

5° de taal voor het overeenkomstig artikel 39/60 horen ter terechtzitting vermelden;

(...)"

Het dient vastgesteld te worden dat het verzoekschrift geen uitéénzetting van de middelen bevat zoals nochtans voorgeschreven in het bovenvermelde 4° punt.

Immers wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.¹ Verzoekende partij voert grotendeels

1 RvV 1588 d.d. 7 september 2007, tevens RvV 39 042, 22 februari 2010.

feitelijke elementen aan zonder daarbij echter voldoende duidelijk aan te geven welke precieze rechtsregels geschonden en waaruit deze schending zou bestaan.

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.²

2 RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618.

3 RvV 5.598, 10 januari 2008 ; RvV 31.990, 25 september 2009.

De verzoekende partij laat na een duidelijke opgave te maken van de middelen die zij opwerpt en past deze evenmin toe op de concrete situatie van haar concrete situatie, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden.

Het louter uiten van kritiek ten aanzien van de bestreden beslissing is onvoldoende om het standpunt van verzoekende als een middel te aanzien

Ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn.

Bij afwezigheid van een dergelijke uiteenzetting van middelen is het voorliggende verzoekschrift als onontvankelijk te aanzien³.

Daarenboven wordt op geen enkele wijze enige keuze opgegeven voor het horen van verzoekende partij ter zitting. Ook op dit vlak is het verzoekschrift bijgevolg niet ontvankelijk.

Het voorliggende verzoekschrift dient dan ook als nietig aanzien te worden, minstens onontvankelijk vermits het ingediende verzoekschrift niet beantwoordt aan de voorschriften van het artikel 39/69, § 1, alinea 2, punten 4° en 5°."

3.2. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° samen gelezen met artikel 39/78 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoeker deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

De verwerende partij stelt dat het verzoekschrift geen uiteenzetting van de middelen bevat. Zij stelt dat niet enkel aangegeven dient te worden welke regel overschreden wordt, doch ook op welke wijze er van een schending sprake zou zijn, dat de verzoekende partij grotendeels feitelijke elementen aanvoert zonder daarbij voldoende duidelijk aan te geven welke precieze rechtsregels geschonden zijn en waaruit deze schending zou bestaan.

Echter kan in het verzoekschrift het volgende worden gelezen: "*Eerste middel: simultane tewerkstelling en geen detachering*

1. De bestreden beslissing is in strijd met artikel 69duodecies, §3 van het KB van 8 oktober 1981 - Vreemdelingenbesluit, juncto artikel 50 §2,1° of 2° van hetzelfde Vreemdelingenbesluit, vermits ten onrechte werd geoordeeld dat Verzoeker aan de voorwaarden bij een aanvraag voor een status als begunstigde van het terugtrekkingsakkoord niet heeft voldaan en dat daarom aan verzoeker de status van begunstigde diende te worden geweigerd.

(...)

2. Verzoeker verduidelijkt dat hij de zelfstandige dienstverlening uitvoert als zaakvoerder van zijn vennootschap NOMADIA AVIATION LTD, zowel in het Verenigd Koninkrijk als in België, maar daarnaast ook in Duitsland en Oostenrijk.

Deze vennootschap NOMADIA AVIATION LTD heeft voor de prestaties in België een dienstverleningsovereenkomst afgesloten met Bostonair Ltd. Dit document werd reeds gevoegd bij de aanvraag.

In het Verenigd Koninkrijk heeft de zaakvoerder het statuut van werknemer. De prestaties voor de vennootschap NOMADIA AVIATION LTD werden dus uitgevoerd door de zaakvoerder-natuurlijke persoon onder het statuut van werknemer, zowel in het Verenigd Koninkrijk als in België.

3. De redenen voor de weigering van het statuut zijn derhalve onjuist en de beslissing van 16 juni 2022 is gesteund op een onjuiste voorstelling van de feiten.

Immers, Verzoeker legde bij de aanvraag van het statuut reeds documenten voor die bevestigen dat hij niet gedetacheerd werd van het Verenigd Koninkrijk naar België, maar wel prestaties simultaan uitvoerde in twee of meer landen, waaronder het Verenigd Koninkrijk en België:

- Het A1 document (bijlage 2):

Dit document vermeldt namelijk duidelijk onder punt 3.2. "Employed, working in two or more States" ("Werkzaam, in twee of meer staten").

Volledigheidshalve: de aankruisvakjes bij punt 3.1 "Posted employed person" ("gedetacheerde werknemer") en bij punt 3.3. "Posted self-employed person" ("gedetacheerde zelfstandige") zijn niet ingevuld.

Dit document kan dus niet anders begrepen worden dan als een bevestiging van de simultane (gelijktijdige) tewerkstelling van Verzoeker in twee of meer EU-Lidstaten

4. Verzoeker stelt bovendien vast dat de bestreden beslissing tot een detachering besluit en dat die beslissing volstrekt in strijd is met de door Verzoeker bij de aanvraag neergelegde documenten:

“Betrokkene legt een reeks bewijsstukken voor maar deze documenten tonen aan dat betrokkene als zelfstandige in het buitenland actief is en tijdelijk gedetacheerd werd naar België. Hij voldoet hiermee dus niet aan de voorwaarden als werknemer of zelfstandige onder hogervermeld artikel.”

De verzoekende partij meent aldus dat de bestreden beslissing in strijd is met onder meer artikel 69*duodecies*, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en uit kritiek op de inhoud van de bestreden beslissing nu zij stelt dat “ten onrechte” werd geoordeeld dat zij aan de voorwaarden voor het verkrijgen van de status als begunstigde van het terugtrekkingsakkoord niet heeft voldaan. Zij licht hierbij toe dat de redenen voor de weigering onjuist zijn daar de beslissing is gesteund op een onjuiste voorstelling van de feiten nu er sprake is van simultane tewerkstelling en niet van detachering, dat de vermelding van detachering volstrekt in strijd is met de door haar neergelegde documenten.

Met deze kritiek voert de verzoekende partij, naast de schending van artikel 69*duodecies*, §3 van het Vreemdelingenbesluit, in wezen eveneens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Zij gaat in op de motieven van de bestreden beslissing en stelt dat deze niet kloppen en waarom dat zo is. Dit is voldoende om te kunnen spreken van een rechtsmiddel.

De eerste exceptie van de verwerende partij wordt verworpen.

3.3. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 5° samen gelezen met artikel 39/78 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“de taal voor het overeenkomstig artikel 39/60 horen ter terechtzitting vermelden”*.

Voor wat het niet vermelden van de taal voor het horen ter terechtzitting betreft, stelt artikel 39/60, eerste lid van de Vreemdelingenwet vooreerst als basisbeginsel dat de procedure schriftelijk is. Luidens het tweede lid van deze bepaling mogen de partijen en hun advocaten ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Artikel 14, derde lid van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat de voorzitter de partijen ondervraagt indien dit noodzakelijk is. Artikel 13, tweede lid van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bepaalt tot slot dat de griffie een tolk oproept indien de vreemdeling, overeenkomstig het vornoemde artikel 39/69, §1, tweede lid, 5° van de Vreemdelingenwet, in zijn verzoekschrift heeft aangeduid dat hij zijn opmerkingen zal laten kennen in een andere taal dan deze van de rechtspleging.

Uit de voorgaande bepalingen wordt afgeleid dat de verplichting tot het vermelden in het inleidende verzoekschrift van de taal die wordt gekozen voor het verhoor ter terechtzitting, er toe strekt de Raad toe te laten zich derwijze te organiseren door het oproepen van een tolk, dat betrokkene kan worden gehoord dan wel ondervraagd in de taal die hij heeft opgegeven. Dit betekent dat het niet in acht nemen van deze pleegvorm inhoudt dat de verzoekende partij afziet van de haar procedureel geboden mogelijkheid om persoonlijk haar opmerkingen mondeling voor te dragen in de taal die zij heeft gekozen en van de mogelijkheid in de gekozen taal persoonlijk ondervraagd te worden door de voorzitter indien deze laatste dit noodzakelijk acht. De sanctie van dit verzuim is dan ook dat de verzoekende partij, indien zij persoonlijk optreedt, enkel in de taal van de rechtspleging haar opmerkingen mag voordragen of ondervraagd zal worden in de taal van de rechtspleging zonder bijstand van een tolk.

De verzoekende partij kon ter terechtzitting haar mondelinge opmerkingen laten voorgedragen bij monde van haar wettelijk vertegenwoordiger, met name haar advocaat, die ter terechtzitting de proceduretaal hanteert bij zijn mondelinge toelichtingen (zie Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 122-123).

De Raad wijst erop dat deze op straffe van nietigheid voorgeschreven vermelding ervoor dient te zorgen dat de procesgang op een vlotte wijze verloopt en dat zowel de Raad als de bij het geding zijnde betrokken partijen over de nodige informatie beschikken. De nietigheidssanctie betreft dan ook een relatieve nietigheid en dient te worden geïnterpreteerd volgens het beoogde doel van de voorgeschreven vermelding (G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, tijdschrift, uitgever p. 33.). De vermelding van de taal voor het horen ter terechtzitting heeft tot doel de Raad te informeren over de al dan niet vereiste aanwezigheid van een tolk. Bij het niet vermelden van de taal kan er dan ook worden vanuit gegaan dat het verhoor, als er überhaupt één gebeurt, zal plaatsvinden in de taal van de rechtspleging. Het door de wetgever beoogde normdoel van deze pleegvorm is derhalve dan ook bereikt.

De tweede door de verwerende partij opgeworpen exceptie wordt verworpen.

3.4. *In fine* van het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij om “te zeggen voor recht dat een N-kaart moet afgeleverd worden aan Verzoeker”. De Raad treedt in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet echter op als annulatierechter. Hij kan derhalve niet in de plaats van het bevoegde bestuur beslissen om een verblijfskaart af te leveren.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het erop is gericht de Raad in de plaats van het bevoegde bestuur te laten oordelen over de aanvraag van de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. De verzoekende partij voert, zoals reeds gebleken is in het onderzoek van de ontvankelijkheid van het verzoekschrift, in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht *iuncto* artikel 69*duodecies*, §3 van het Vreemdelingenbesluit.

De verzoekende partij zet haar eerste middel in het verzoekschrift uiteen als volgt:

“III. 1. Eerste middel: simultane tewerkstelling en geen detachering

1. *De bestreden beslissing is in strijd met artikel 69duodecies, §3 van het KB van 8 oktober 1981 - Vreemdelingenbesluit, juncto artikel 50 §2,1° of 2° van hetzelfde Vreemdelingenbesluit, vermits ten onrechte werd geoordeeld dat Verzoeker aan de voorwaarden bij een aanvraag voor een status als begunstigde van het terugtrekkingsakkoord niet heeft voldaan en dat daarom aan verzoeker de status van begunstigde diende te worden geweigerd.*

Verzoeker heeft belang een beroep in te stellen tegen de vermelde beslissing aangezien hij er nadeel door ondervindt in de zin van artikel 39/56, eerste lid van de Verblijfswet van 15 december 1980. Door de weigering van het statuut als begunstigde van het Toetredingsakkoord kan hij geen N-kaart ontvangen en dus geen prestaties verrichten op het Belgisch grondgebied.

2. *Verzoeker verduidelijkt dat hij de zelfstandige dienstverlening uitvoert als zaakvoerder van zijn vennootschap NOMADIA AVIATION LTD, zowel in het Verenigd Koninkrijk als in België, maar daarnaast ook in Duitsland en Oostenrijk.*

Deze vennootschap NOMADIA AVIATION LTD heeft voor de prestaties in België een dienstverleningsovereenkomst afgesloten met Bostonair Ltd. Dit document werd reeds gevoegd bij de aanvraag.

In het Verenigd Koninkrijk heeft de zaakvoerder het statuut van werknemer. De prestaties voor de vennootschap NOMADIA AVIATION LTD werden dus uitgevoerd door de zaakvoerder-natuurlijke persoon onder het statuut van werknemer, zowel in het Verenigd Koninkrijk als in België.

3. *De redenen voor de weigering van het statuut zijn derhalve onjuist en de beslissing van 16 juni 2022 is gesteund op een onjuiste voorstelling van de feiten.*

Immers, Verzoeker legde bij de aanvraag van het statuut reeds documenten voor die bevestigen dat hij niet gedetacheerd werd van het Verenigd Koninkrijk naar België, maar wel prestaties simultaan uitvoerde in twee of meer landen, waaronder het Verenigd Koninkrijk en België:

- Het AI document (bijlage 2):

Dit document vermeldt namelijk duidelijk onder punt 3.2. "Employed, working in two or more States" ("Werkzaam, in twee of meer staten").

Volledigheidshalve: de aankruisvakjes bij punt 3.1 "Posted employed person" ("gedetacheerde werknemer") en bij punt 3.3. "Posted self-employed person" ("gedetacheerde zelfstandige") zijn niet ingevuld.

Dit document kan dus niet anders begrepen worden dan als een bevestiging van de simultane (gelijktijdige) tewerkstelling van Verzoeker in twee of meer EU-Lidstaten.

4. Verzoeker stelt bovendien vast dat de bestreden beslissing tot een detachering besluit en dat die beslissing volstrekt in strijd is met de door Verzoeker bij de aanvraag neergelegde documenten:

“Betrokkene legt een reeks bewijsstukken voor maar deze documenten tonen aan dat betrokkene als zelfstandige in het buitenland actief is en tijdelijk gedetacheerd werd naar België. Hij voldoet hiermee dus niet aan de voorwaarden als werknemer of zelfstandige onder hogervermeld artikel.”

Het tweede middel licht de verzoekende partij in het verzoekschrift toe als volgt:

“III.2. Tweede middel - Bewijswaarde van de voorliggende AI-verklaring

5. De AI-verklaring heeft een bijzondere bewijskracht, waarmee ten onrechte geen rekening is gehouden in de bestreden beslissing.

6. Het is duidelijk dat de Europese wetgever en het Hof van Justitie, enerzijds, de primauteit van de Europese rechtsregels en de bindende kracht van de draagbare AI-verklaring bevestigen, en anderzijds, benadrukken dat zelfs wanneer er sprake zou zijn van fraude - *quod non in casu* - eerst de Europese administratieve procedures dienen te worden doorlopen vooraleer de rechtbanken van de betrokken lidstaat de betrokken beslissing(en) van de Lidstaat van detachering of simultane tewerkstelling in twijfel mogen trekken (laat staan deze van generlei waarde kunnen beschouwen).

Het Hof van Justitie bevestigt dit in haar arrest van 11 juli 2018 (Arrest van het Europese Hof van Justitie van 11 juli 2018, C-356/15, Commissie v. Koninkrijk België (curia.europa.eu/juris/celex.jsf?celex=62015CJ0356&langl=en&type=TEXT&ancre=)).

Het Hof van Justitie bevestigt daarin de waarde van een AI-verklaring waarin een detachering wordt bevestigd, maar de algemene bevindingen omtrent de waarde een AI-verklaring ten aanzien van nationale beslissingen of documenten zijn evenzeer van toepassing op eender welke AI verklaring (bijvoorbeeld zoals in casu een AI-verklaring voor een simultane tewerkstelling).

“Met betrekking tot de grieven ontleend aan schending van de artikelen 11 en 12 en artikel 76, lid 6, van verordening nr. 883/2004 en van artikel 5 van verordening nr. 987/2009, moet om te beginnen worden opgemerkt dat de bepalingen van verordening nr. 883/2004 tot vaststelling van de toepasselijke wetgeving met name tot doel hebben dat de betrokkenen onderworpen zijn aan de socialezekerheidsregeling van één enkele lidstaat teneinde samenloop van toepasselijke nationale wettelijke regelingen en de mogelijke complicaties daarvan te voorkomen. Dit beginsel komt met name in artikel 11, lid 1, van die verordening tot uitdrukking (zie naar analogie arresten van 12 juni 2012, Hudzinski en Wawrzyniak, C-611/10 en C-612/10, EU:C:2012:339, punt 41, en 12 februari 2015, Bouman, C-114/13, EU:C:2015:81, punt 33).

Artikel 12, lid 1, van verordening nr. 883/2004 bepaalt dat de op de gedetacheerde werknemer toepasselijke wetgeving - in de bij deze bepaling gestelde voorwaarden - die is van de lidstaat waar de werkgever van die werknemer normaliter zijn werkzaamheden verricht, en niet die van de lidstaat waarin die persoon is gedetacheerd.

De bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar de werkgever normaliter zijn werkzaamheden verricht, verstrekken aan de gedetacheerde werknemer de AI-verklaring waaruit moet blijken dat die werknemer in die lidstaat is verzekerd.

Artikel 5, lid 1, van verordening nr. 987/2009 bepaalt met betrekking tot de juridische waarde van de door het orgaan van een lidstaat voor de toepassing van de verordeningen nr. 883/2004 en nr. 987/2009 afgegeven documenten over iemands situatie, en de bewijsstukken op grond waarvan de documenten zijn afgegeven, dat die documenten voor de organen van de andere lidstaten bindend zijn zolang zij niet door de lidstaat waar zij zijn afgegeven, zijn ingetrokken of ongeldig verklaard.

Volgens artikel 76, lid 6, van verordening nr. 883/2004 neemt het orgaan van de bevoegde lidstaat of van de lidstaat van de woonplaats van de betrokkene contact op met het orgaan van de betrokken lidstaat als zich bij de uitleg en de toepassing van deze verordening moeilijkheden voordoen die de rechten van onder de verordening vallende personen in gevaar kunnen brengen. Als er binnen een redelijke termijn geen oplossing wordt gevonden, kunnen de betrokken autoriteiten de administratieve commissie inschakelen.

Opgemerkt zij dat artikel 12, lid 1, van verordening nr. 883/2004 in wezen de inhoud van artikel 14, lid 1, onder a), van verordening nr. 1408/71 overneemt. Aangezien verordening nr. 883/2004 de regel behoudt dat de gedetacheerde werknemer onderworpen is aan de wetgeving van de lidstaat waar zijn werkgever normaliter zijn werkzaamheid verricht, en de door die verordeningen nagestreefde doelstellingen identiek zijn, moet naar analogie worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof betreffende verordening nr. 1408/71.

Volgens die rechtspraak bevestigt het bevoegde orgaan van de lidstaat waar de werkgever normaliter zijn werkzaamheid verricht, met de AI-verklaring dat de gedetacheerde werknemers gedurende de detachingsperiode aan zijn eigen socialezekerheidsregeling onderworpen blijven. Nu in beginsel de werknemers bij één enkele socialezekerheidsregeling moeten zijn aangesloten, impliceert de AI-verklaring dus noodzakelijkerwijs dat de socialezekerheidsregeling van de lidstaat op het grondgebied waarvan de werknemer is gedetacheerd, niet van toepassing kan zijn (zie in die zin arresten van 10 februari 2000, FTS, C-202/97, EU:C:2000:75, punt 49, en 26 januari 2006, Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, punt 21).

Het in artikel 4, lid 3, VEU neergelegde beginsel van loyale samenwerking en de door artikel 12, lid 1, van verordening nr. 883/2004 en artikel 5, lid 1, van verordening nr. 987/2009 nagestreefde doelstellingen zouden worden geschonden, indien de lidstaat waar de werknemers gedetacheerd zijn, een wettelijke regeling vaststelt die zijn eigen organen toestaat zich unilateraal op het standpunt te stellen dat zij niet gebonden zijn aan de gegevens in die verklaring, en die werknemers aan zijn eigen socialezekerheidsregeling te onderwerpen (zie in die zin arresten van 10 februari 2000, FTS, C-202/97, EU:C:2000:75, punt 52; 26 januari 2006, Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, punt 23, en 6 februari 2018, Altun e.a., C-359/16, EU:C:2018:63, punt 38).

Bijgevolg is de AI-verklaring, aangezien zij een vermoeden creëert dat de gedetacheerde werknemers regelmatig zijn aangesloten bij de socialezekerheidsregeling van de lidstaat waarin de onderneming is gevestigd die deze werknemers heeft gedetacheerd, in beginsel bindend voor het bevoegde orgaan van de lidstaat waarin die werknemers zijn gedetacheerd (zie in die zin arresten van 10 februari 2000, FTS, C-202/97, EU:C:2000:75, punt 53; 26 januari 2006, Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, punt 24, en 27 april 2017, A-Rosa Flussschiff, C-620/15, EU:C:2017:309, punt 41).

Zou dat niet het geval zijn, dan zou inbreuk worden gemaakt op het beginsel dat werknemers slechts bij één socialezekerheidsregeling zijn aangesloten, alsmede op de voorzienbaarheid van de toepasselijke regeling en, diensgevolge, op de rechtszekerheid. Wanneer moeilijk te bepalen is welke de toepasselijke regeling is, zou elk van de bevoegde organen van de twee betrokken lidstaten immers geneigd zijn aan te nemen dat zijn eigen socialezekerheidsregeling van toepassing is, met alle nadelige gevolgen van dien voor de betrokken werknemers (arresten van 26 januari 2006, Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, punt 25, en 27 april 2017, A-Rosa Flussschiff, C-620/15, EU:C:2017:309, punt 42).

Op grond van het in artikel 4, lid 3, VEU geformuleerde beginsel van loyale samenwerking is het bevoegde orgaan van de lidstaat die de AI-verklaring heeft afgegeven, evenwel verplicht de feiten die voor de toepassing van de regels betreffende de vaststelling van de geldende socialezekerheidsregeling relevant zijn, juist te beoordelen en derhalve de juistheid van de gegevens in die verklaring te garanderen (arresten van 27 april 2017, A-Rosa Flussschiff, C-620/15, EU:C:2017:309, punt 39, en 6 februari 2018, Altun e.a., C-359/16, EU:C:2018:63, punt 37).

Bovendien dient dat orgaan de juistheid van die afgifte opnieuw te onderzoeken en de verklaring zo nodig in te trekken, wanneer het bevoegde orgaan van de lidstaat waarin de werknemers zijn gedetacheerd twijfels uit over de juistheid van de feiten die aan die verklaring ten grondslag liggen en dus van de daarin opgenomen gegevens, met name wanneer zij niet voldoen aan de vereisten van artikel 12, lid 1, van verordening nr. 883/2004 (zie in die zin arrest van 6 februari 2018, Altun e.a., C-359/16, EU:C:2018:63, punt 43 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Indien de betrokken organen het niet eens worden over, met name, de beoordeling van de concrete feiten van een specifieke situatie, staat het hun vrij de zaak voor te leggen aan de administratieve commissie (zie in die zin arrest van 6 februari 2018, Altun e.a., C-359/16, EU:C:2018:63, punt 44 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Slaagt deze laatste er niet in de standpunten van de bevoegde organen over de in het betrokken geval toepasselijke wettelijke regeling met elkaar te verzoenen, dan staat het de lidstaat waar de betrokken werknemers zijn gedetacheerd in ieder geval vrij, met behoud van eventuele mogelijkheden van beroep in rechte in de lidstaat van het afgevend orgaan, een niet-nakomingsprocedure in de zin van artikel 259 VWEU in te leiden, en aldus het Hof de mogelijkheid te bieden in een dergelijk beroep de vraag betreffende de op die werknemers toepasselijke wettelijke regeling en dus ook de juistheid van de gegevens in de AI - verklaring te onderzoeken (zie in die zin arrest van 6 februari 2018, Altun e.a., C-359/16, EU:C:2018:63, punt 45).

Derhalve dient, wanneer sprake is van een - zelfs kennelijke - onjuiste beoordeling van de toepassingsvoorwaarden van verordening nr. 883/2004, de verplichte procedure voor de beslechting van eventuele geschillen tussen de organen van de betrokken lidstaten over de geldigheid of juistheid van een AI-verklaring te worden gevolgd, zelfs al zou zijn gebleken dat de arbeidsvoorwaarden van de betrokken werknemers kennelijk niet binnen de materiële werkingssfeer vallen van de bepaling op grond waarvan de gerechtelijke procedure om beslissen om gedetacheerde werknemers te onderwerpen aan de Belgische socialezekerheidswetgeving."

7. Samengevat heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat de inhoud van een AI-verklaring bindend is voor de nationale autoriteiten. In geval van twijfel dient de lidstaat die het document in twijfel trekt eerst de lidstaat die de AI-verklaring heeft afgeleverd te contacteren en om herziening vragen. Een administratieve procedure dient te worden nageleefd vooraleer er nog maar sprake kan zijn dat de inhoud van het document wordt herzien.

8. In het voorliggende dossier kan verweerder daarom niet eenzijdig de inhoud van de AI-verklaring negeren of van generlei waarde beschouwen. Verweerder toont zelfs niet aan dat er reden is om het document in twijfel te trekken, dan wel dat een vraag werd gesteld aan de bevoegde autoriteiten in het Verenigd Koninkrijk of dat de administratieve procedure werd nageleefd."

In een vierde middel in het verzoekschrift licht de verzoekende partij toe:

"de wettelijk vereiste documenten werden wel toegevoegd aan de aanvraag

10. De bestreden beslissing stelt:

"Betrokkene blijkt geen bewijs voor te leggen zoals bedoeld in artikel 50,§ 2, eerste lid 1° tot 2° van het KB van 08.10.1981, nl. als werknemer: een verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van bijlage 19bis of als zelfstandige: een inschrijving in de kruispuntbank voor ondernemingen met ondernemingsnummer en een attest van aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen overeenkomstig het model dat werd vastgelegd door de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft en door de Minister die de zelfstandigen onder zijn bevoegdheid heeft. "

Nochtans vermeldt de website van de dienst Vreemdelingenzaken (eigen markering):

"Om uw aanvraag in te dienen moet u zich aanmelden bij de gemeente waar u gewoonlijk werkt met:

(...)

• U moet daarnaast ook aantonen dat u als Britse onderdaan gebruik heeft gemaakt van uw recht op vrij verkeer in de hoedanigheid van economische actieve persoon (als werknemer of zelfstandige). Hiervoor worden dezelfde bewijsmiddelen aanvaard als voor Unieburgers:

• Werknemer: een verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van bijlage 19bis (het werkgeversattest) of een arbeidscontract

• Zelfstandige: u moet het bewijs van inschrijving in de Kruispuntbank voor ondernemingen, met ondernemingsnummer, of het bewijs dat u hiervan bent vrijgesteld voorleggen. Alsook het bewijs dat u bent aangesloten bij een sociale verzekeringskas voor zelfstandigen door middel van een modelattest. Indien u geen van deze bewijzen kunt voorleggen maar toch van mening bent dat u voldoet aan de voorwaarden om als grensarbeider te worden erkend, mag u dit met alle mogelijke bewijzen aantonen. Dit kan bijvoorbeeld door het voorleggen van een DIMONA-aangifte die dateert van voor 31 december 2020.

(...)

Het artikel 69 duodecies, §3 van het KB van 8 oktober 1981 stelt:

"3° naargelang hetgeen op hem van toepassing is, het bewijs van de hoedanigheid in dewelke hij voor het einde van de overgangperiode gebruik heeft gemaakt van zijn recht op verblijf of zijn recht om als grensarbeider actief te zijn overeenkomstig het recht van de Unie, zoals bedoeld in artikel 50, § 2, 1° tot 5°, of indien het niet mogelijk is het in artikel 50, § 2, 1° -3° bedoelde bewijs voor te leggen, enig ander bewijs dat aantoonst dat hij van één van deze rechten gebruik heeft gemaakt;"

11. Hieruit volgt dat verzoeker op basis van de aanwijzingen van de Dienst Vreemdelingenzaken, voor zover hij de stukken zoals een inschrijving in het KBO of een bewijs van sociale verzekering onder het statuut van zelfstandige niet kon aanbrengen, hij toch met alle mogelijke bewijzen kon aantonen dat hij als zelfstandige economisch actief was in België in de periode voor 31 december 2020.

Verzoeker heeft afdoende bewijzen voorgelegd. Gelet op de door hem in het aanvraagdossier gevoegde stukken heeft hij voldaan aan de bewijslast.

Verzoeker legde voor:

(...)

- een reeks limosa-attesten periode 02.10.2019 t.e.m. 31.01.2022,
- een AI-verklaring voor de periode 01.10.2020 t.e.m. 30.09.2022,
- een bewijs van registratie van bedrijf Nomadia Aviation Limited,
- een document Schedule van consultancy tussen betrokkene en European Air Transport vanaf 01.10.2018,
- een contract tussen Nomadia Aviation Limited en Bostonair,
- een brief van Bostonair d.d. 24.12.2020 ivm de consultancy opdracht van betrokkene bij European Air Transport (Steenokkerzeel)
- en een reeks facturen tussen Bostonair en Nomadia met bewijzen van betaling van deze facturen.

(...)

13. Verzoeker kan dus wel beschouwd worden als werknemer of zelfstandige (geregistreerd in België) overeenkomstig art. 50 §2,1° of 2° van het KB van 08.10.1981 en kan hierdoor bijgevolg beschouwd worden als grensarbeider in het kader van het terugtrekkingsakkoord.

Verzoeker heeft wel degelijk aangetoond te voldoen aan de voorwaarden (art. 69duodecies §3 – KB van 08.10.1981) om een verblijfsvergunning te verkrijgen als begunstigde van het toetredingsakkoord als grensarbeider. De N-kaart kon bijgevolg wel afgeleverd worden."

In de synthesememorie licht de verzoekende partij de eerste twee middelen toe als volgt:

"III.1. Eerste middel: simultane tewerkstelling en geen detachering

1. De bestreden beslissing is in strijd met artikel 69duodecies, §3 van het KB van 8 oktober 1981 - Vreemdelingenbesluit, juncto artikel 50 §2,1° of 2° van hetzelfde Vreemdelingenbesluit, vermits ten onrechte werd geoordeeld dat Verzoeker niet heeft voldaan aan de voorwaarden bij een aanvraag voor een status als begunstigde van het terugtrekkingsakkoord en dat daarom aan verzoeker de status van begunstigde diende te worden geweigerd.

(...)

3. Verweerder meent dat Verzoeker niet de gevraagde documenten heeft bijgebracht (hierover meer in het vierde middel) en besluit zonder meer dat Verzoeker tijdelijk gedetacheerd zou zijn naar België. Verweerder brengt hieromtrent geen bewijs bij.

4. Nochtans verduidelijkt Verzoeker dat hij de zelfstandige dienstverlening uitvoert als zaakvoerder van zijn vennootschap NOMADIA AVIATION LTD, zowel in het Verenigd Koninkrijk als in België, maar daarnaast ook in Duitsland en Oostenrijk.

Deze vennootschap NOMADIA AVIATION LTD heeft voor de prestaties in België een dienstverleningsovereenkomst afgesloten met Bostonair Ltd. Dit document werd reeds gevoegd bij de aanvraag (Bijlage 2). Deze opdracht is van onbepaalde duur, zoals ook het addendum ("Schedule") bij deze overeenkomst aantoont (Bijlage 3).

5. In het Verenigd Koninkrijk heeft de zaakvoerder het statuut van werknemer. De prestaties voor de vennootschap NOMADIA AVIATION LTD werden dus vanuit het perspectief van het Verenigd Koninkrijk uitgevoerd door de zaakvoerder-natuurlijke persoon onder het statuut van werknemer, zowel in het Verenigd Koninkrijk als in België.

6. De discussie over het sociaal statuut van verzoeker is trouwens naast de kwestie, aangezien hij noch als werknemer, noch als zelfstandige werd gedetacheerd naar België. Verzoeker verduidelijkt hierna.

7. De redenen voor de weigering van het statuut zijn derhalve onjuist en de beslissing van 16 juni 2022 is gesteund op een onjuiste voorstelling van de feiten.

8. Immers, Verzoeker legde bij de aanvraag van het statuut reeds documenten voor die bevestigen dat hij niet gedetacheerd werd van het Verenigd Koninkrijk naar België, maar wel prestaties simultaan (gelijktijdig) uitvoerde in twee of meer landen, waaronder het Verenigd Koninkrijk en België:

- Het AI document (bijlage 4):

Dit document vermeldt namelijk duidelijk onder punt 3.2. "Employed, working in two or more States" ("Werkzaam, in twee of meer staten").

Volledigheidshalve: de aankruisvakjes bij punt 3.1 "Posted employed person" ("gedetacheerde werknemer") en bij punt 3.3. "Posted self-employed person" ("gedetacheerde zelfstandige") zijn niet ingevuld.

Dit document kan dus niet anders begrepen worden dan als een bevestiging van de simultane (gelijktijdige) tewerkstelling van Verzoeker in twee of meer EU-Lidstaten.

9. Verzoeker stelt bovendien vast dat de bestreden beslissing tot een detachering besluit en dat die beslissing volstrekt in strijd is met de door Verzoeker bij de aanvraag neergelegde documenten:

"Betrokkene legt een reeks bewijsstukken voor maar deze documenten tonen aan dat betrokkene als zelfstandige in het buitenland actief is en tijdelijk gedetacheerd werd naar België. Hij voldoet hiermee dus niet aan de voorwaarden als werknemer of zelfstandige onder hogervermeld artikel."

10. Verder voegt Verzoeker het Limosa document toe (bijlage 5) waaruit blijkt dat de vennootschap NOMADIA AVIATION LTD diensten levert op Belgisch grondgebied, en dit door toedoen van haar zaakvoerder, zijnde Verzoeker.

11. Dit document spreekt het AI document niet tegen. Het AI document heeft hoe dan ook bewijskracht. Enkel op basis van dit Limosa document kan niet worden geconcludeerd dat er sprake zou zijn van detachering in plaats van een simultane tewerkstelling.

12. Verzoeker kan dus wel beschouwd worden als werknemer of zelfstandige overeenkomstig art. 50 §2,1° of 2° van het KB van 08.10.1981 en kan hierdoor bijgevolg beschouwd worden als grensarbeider in het kader van het terugtrekkingsakkoord.

13. Conclusie: Verzoeker heeft wel degelijk aangetoond te voldoen aan de voorwaarden (art. 69duodecies §3 - KB van 08.10.1981) om een verblijfsvergunning te verkrijgen als begunstigde van het toetredingsakkoord als grensarbeider. De N-kaart kon bijgevolg wel afgeleverd worden. De bestreden beslissing is dus onwettig.

III.2. Tweede middel - Bewijswaarde van de voorliggende A1-verklaring

14. Verweerder besluit zonder meer dat Verzoeker tijdelijk gedetacheerd zou zijn naar België, waardoor Verzoeker niet als een begunstigde krachtens het terugtrekkingsakkoord zou kunnen worden beschouwd, maar brengt hieromtrent geen bewijs bij.

15. De A1-verklaring heeft een bijzondere bewijskracht, waarmee ten onrechte geen rekening is gehouden in de bestreden beslissing.

16. Het is duidelijk dat de Europese wetgever en het Hof van Justitie, enerzijds, de primauteit van de Europese rechtsregels en de bindende kracht van de draagbare A1-verklaring bevestigen, en anderzijds, benadrukken dat zelfs wanneer er sprake zou zijn van fraude - quod non in casu - eerst de Europese administratieve procedures dienen te worden doorlopen vooraleer de rechtbanken van de betrokken lidstaat de betrokken beslissing(en) van de Lidstaat van detachering of simultane tewerkstelling in twijfel mogen trekken (laat staan deze van generlei waarde kunnen beschouwen).

17. Het Hof van Justitie bevestigt dit in haar arrest van 11 juli 2018 (Arrest van het Europese Hof van Justitie van 11 juli 2018, C-356/15, Commissie v. Koninkrijk België (curia.europa.eu/juris/celex.jsf?celex=62015CJ0356&lang=en&type=TEXT&ancre=)).

18. Dit hieronder geciteerde arrest heeft het over de waarde van een A1 document waarin een detachering wordt bevestigd, maar de algemene bevindingen omtrent de waarde van een A1 document ten aanzien van nationale beslissingen of documenten zijn evenzeer van toepassing op eender ander

soort AI document (bijvoorbeeld zoals in casu een AI document dat een simultane tewerkstelling vaststelt):

"Met betrekking tot de grieven ontleend aan schending van de artikelen 11 en 12 en artikel 76, lid 6, van verordening nr. 883/2004 en van artikel 5 van verordening nr. 987/2009, moet om te beginnen worden opgemerkt dat de bepalingen van verordening nr. 883/2004 tot vaststelling van de toepasselijke wetgeving met name tot doel hebben dat de betrokkenen onderworpen zijn aan de socialezekerheidsregeling van één enkele lidstaat teneinde samenloop van toepasselijke nationale wettelijke regelingen en de mogelijke complicaties daarvan te voorkomen. Dit beginsel komt met name in artikel 11, lid 1, van die verordening tot uitdrukking (zie naar analogie arresten van 12 juni 2012, Hudzinski en Wawrzyniak, C-611/10 en C-612/10, EU:C:2012:339, punt 41, en 12 februari 2015, Bouman, C-114/13, EU:C:2015:81, punt 33).

Artikel 12, lid 1, van verordening nr. 883/2004 bepaalt dat de op de gedetacheerde werknemer toepasselijke wetgeving - in de bij deze bepaling gestelde voorwaarden - die is van de lidstaat waar de werkgever van die werknemer normaliter zijn werkzaamheden verricht, en niet die van de lidstaat waarin die persoon is gedetacheerd.

De bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar de werkgever normaliter zijn werkzaamheden verricht, verstrekken aan de gedetacheerde werknemer de AI-verklaring waaruit moet blijken dat die werknemer in die lidstaat is verzekerd.

Artikel 5, lid 1, van verordening nr. 987/2009 bepaalt met betrekking tot de juridische waarde van de door het orgaan van een lidstaat voor de toepassing van de verordeningen nr. 883/2004 en nr. 987/2009 afgegeven documenten over iemands situatie; en de bewijsstukken op grond waarvan de documenten zijn afgegeven, dat die documenten voor de organen van de andere lidstaten bindend zijn zolang zij niet door de lidstaat waar zij zijn afgegeven, zijn ingetrokken of ongeldig verklaard.

Volgens artikel 76, lid 6, van verordening nr. 883/2004 neemt het orgaan van de bevoegde lidstaat of van de lidstaat van de woonplaats van de betrokkene contact op met het orgaan van de betrokken lidstaat als zich bij de uitleg en de toepassing van deze verordening moeilijkheden voordoen die de rechten van onder de verordening vallende personen in gevaar kunnen brengen. Als er binnen een redelijke termijn geen oplossing wordt gevonden, kunnen de betrokken autoriteiten de administratieve commissie inschakelen.

Opgemerkt zij dat artikel 12, lid 1, van verordening nr. 883/2004 in wezen de inhoud van artikel 14, lid 1, onder a), van verordening nr. 1408/71 overneemt. Aangezien verordening nr. 883/2004 de regel behoudt dat de gedetacheerde werknemer onderworpen is aan de wetgeving van de lidstaat waar zijn werkgever normaliter zijn werkzaamheid verricht, en de door die verordeningen nagestreefde doelstellingen identiek zijn, moet naar analogie worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof betreffende verordening nr. 1408/71.

Volgens die rechtspraak bevestigt het bevoegde orgaan van de lidstaat waar de werkgever normaliter zijn werkzaamheid verricht, met de AI-verklaring dat de gedetacheerde werknemers gedurende de detachingsperiode aan zijn eigen socialezekerheidsregeling onderworpen blijven. Nu in beginsel de werknemers bij één enkele socialezekerheidsregeling moeten zijn aangesloten, impliceert de AI-verklaring dus noodzakelijkerwijs dat de socialezekerheidsregeling van de lidstaat op het grondgebied waarvan de werknemer is gedetacheerd, niet van toepassing kan zijn (zie in die zin arresten van 10 februari 2000, FTS, C-202/97, EU:C:2000:75, punt 49, en 26 januari 2006, Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, punt 21).

Het in artikel 4, lid 3; VEU neergelegde beginsel van loyale samenwerking en de door artikel 12, lid 1, van verordening nr. 883/2004 en artikel 5, lid 1, van verordening nr. 987/2009 nagestreefde doelstellingen zouden worden geschonden, indien de lidstaat waar de werknemers gedetacheerd zijn, een wettelijke regeling vaststelt die zijn eigen organen toestaat zich unilateraal op het standpunt te stellen dat zij niet gebonden zijn aan de gegevens in die verklaring, en die werknemers aan zijn eigen socialezekerheidsregeling te onderwerpen (zie in die zin arresten van 10 februari 2000, FTS, C-202/97, EU:C:2000:75, punt 52; 26 januari 2006, Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, punt 23, en 6 februari 2018, Altun e.a., C- 359/16, EU:C:2018:63, punt 38).

Bijgevolg is de AI-verklaring, aangezien zij een vermoeden creëert dat de gedetacheerde werknemers regelmatig zijn aangesloten bij de socialezekerheidsregeling van de lidstaat waarin de onderneming is

gevestigd die deze werknemers heeft gedetacheerd, in beginsel bindend voor het bevoegde orgaan van de lidstaat waarin die werknemers zijn gedetacheerd (zie in die zin arresten van 10 februari 2000, FTS, C-202/97, EU:C:2000:75, punt 53; 26 januari 2006, Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, punt 24, en 27 april 2017, A-Rosa Flussschiff, C-620/15, EU:C:2017:309, punt 41).

Zou dat niet het geval zijn, dan zou inbreuk worden gemaakt op het beginsel dat werknemers slechts bij één socialezekerheidsregeling zijn aangesloten, alsmede op de voorzienbaarheid van de toepasselijke regeling en, diensgevolge> op de rechtszekerheid. Wanneer moeilijk te bepalen is welke de toepasselijke regeling is, zou elk van de bevoegde organen van de twee betrokken lidstaten immers geneigd zijn aan te nemen dat zijn eigen socialezekerheidsregeling van toepassing is, met alle nadelige gevolgen van dien voor de betrokken werknemers (arresten van 26 januari 2006, Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, punt 25, en 27 april 2017, A-Rosa Flussschiff, C-620/15, EU:C:2017:309, punt 42).

Op grond van het in artikel 4, lid 3, VEU geformuleerde beginsel van loyale samenwerking is het bevoegde orgaan van de lidstaat die de AI-verklaring heeft afgegeven, evenwel verplicht de feiten die voor de toepassing van de regels betreffende de vaststelling van de geldende socialezekerheidsregeling relevant zijn, juist te beoordelen en derhalve de juistheid van de gegevens in die verklaring te garanderen (arresten van 27 april 2017, A-Rosa Flussschiff, C-620/15, EU:C:2017:309, punt 39, en 6 februari 2018, Altun e.a., C-359/16, EU:C:2018:63, punt 37).

Bovendien dient dat orgaan de juistheid van die afgifte opnieuw te onderzoeken en de verklaring zo nodig in te trekken, wanneer het bevoegde orgaan van de lidstaat waarin de werknemers zijn gedetacheerd twijfels uit over de juistheid van de feiten die aan die verklaring ten grondslag liggen en dus van de daarin opgenomen gegevens, met name wanneer zij niet voldoen aan de vereisten van artikel 12, lid 1, van verordening nr. 883/2004 (zie in die zin arrest van 6 februari 2018, Altun e.a., C-359/16, EU:C:2018:63, punt 43 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Indien de betrokken organen het niet eens worden over, met name, de beoordeling van de concrete feiten van een specifieke situatie, staat het hun vrij de zaak voor te leggen aan de administratieve commissie (zie in die zin arrest van 6 februari 2018, Altun e.a., C-359/16, EU:C:2018:63, punt 44 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Slaagt deze laatste er niet in de standpunten van de bevoegde organen over de in het betrokken geval toepasselijke wettelijke regeling met elkaar te verzoenen, dan staat het de lidstaat waar de betrokken werknemers zijn gedetacheerd in ieder geval vrij, met behoud van eventuele mogelijkheden van beroep in rechte in de lidstaat van het afgevend orgaan, een niet-nakomingsprocedure in de zin van artikel 259 VWEU in te leiden, en aldus het Hof de mogelijkheid te bieden in een dergelijk beroep de vraag betreffende de op die werknemers toepasselijke wettelijke regeling en dus ook de juistheid van de gegevens in de AI-verklaring te onderzoeken (zie in die zin arrest van 6 februari 2018, Altun e.a., C-359/16, EU:C:2018:63, punt 45).

Derhalve dient, wanneer sprake is van een - zelfs kennelijke - onjuiste beoordeling van de toepassingsvoorwaarden van verordening nr. 883/2004, de verplichte procedure voor de beslechting van eventuele geschillen tussen de organen van de betrokken lidstaten over de geldigheid of juistheid van een AI-verklaring te worden gevolgd, zelfs al zou zijn gebleken dat de arbeidsvoorwaarden van de betrokken werknemers kennelijk niet binnen de materiële werkingssfeer vallen van de bepaling op grond waarvan de gerechtelijke procedure om beslissen om gedetacheerde werknemers te onderwerpen aan de Belgische socialezekerheidswetgeving. "

19. Samengevat heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat de inhoud van een AI-verklaring bindend is voor de nationale autoriteiten. In geval van twijfel dient de lidstaat die het document in twijfel trekt eerst de lidstaat die de AI-verklaring heeft afgeleverd te contacteren en om herziening vragen. Een administratieve procedure dient te worden nageleefd vooraleer er nog maar sprake kan zijn dat de inhoud van het document wordt herzien.

20. In het voorliggende dossier kan verweerder daarom niet eenzijdig de inhoud van de AI-verklaring negeren of van generlei waarde beschouwen. Verweerder toont zelfs niet aan dat er reden is om het document in twijfel te trekken, dan wel dat een vraag werd gesteld aan de bevoegde autoriteiten in het Verenigd Koninkrijk of dat de administratieve procedure werd nageleefd.

21. Verzoeker brengt het Al-document bij en bewijst zo wel degelijk dat verweerder de bewijswaarde van de Al-verklaring miskent en opzijschuift. Verweerder blijft immers moedwillig spreken van een "detachering", om de toepassing van het terugtrekkingsakkoord uit te sluiten, terwijl op het Al-document duidelijk onder punt 3.2. "Employed, working in two or more States" ("Werkzaam, in twee of meer staten") werd aangekruist, in tegenstelling tot de de aankruisvakjes bij punt 3.1 "Posted employed person" ("gedetacheerde werknemer") en bij punt 3.3. "Posted selfemployed person" ("gedetacheerde zelfstandige") (Bijlage 4)."

In een vierde middel in de synthesesamenvatting stelt de verzoekende partij wat volgt:

"de wettelijk vereiste documenten werden wel toegevoegd aan de aanvraag

De bestreden beslissing stelt:

"Betrokkene blijkt geen bewijs voor te leggen zoals bedoeld in artikel 50, § 2, eerste lid 1° tot 2° van het KB van 08.10.1981, nl. als werknemer: een verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van bijlage 19bis of als zelfstandige: een inschrijving in de kruispuntbank voor ondernemingen met ondernemingsnummer en een attest van aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen overeenkomstig het model dat werd vastgelegd door de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft en door de Minister die de zelfstandigen onder zijn bevoegdheid heeft. "

29. Nochtans vermeldt de website van de dienst Vreemdelingenzaken (eigen markering):

"Om uw aanvraag in te dienen moet u zich aanmelden bij de gemeente waar u gewoonlijk werkt met:

(...)

- U moet daarnaast ook aantonen dat u als Britse onderdaan gebruik heeft gemaakt van uw recht op vrij verkeer in de hoedanigheid van economische actieve persoon (als werknemer of zelfstandige). Hiervoor worden dezelfde bewijsmiddelen aanvaard als voor Unieburgers:

- **Werknemer:** een verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van bijlage 19bis (het werkgeversattest) of een arbeidscontract

- **Zelfstandige:** u moet het bewijs van inschrijving in de Kruispuntbank voor ondernemingen, met ondernemingsnummer, of het bewijs dat u hiervan bent vrijgesteld voorleggen. Alsook het bewijs dat u bent aangesloten bij een sociale verzekeringskas voor zelfstandigen door middel van een modelattest. Indien u geen van deze bewijzen kunt voorleggen maar toch van mening bent dat u voldoet aan de voorwaarden om als grensarbeider te worden erkend, mag u dit met alle mogelijke bewijzen aantonen. Dit kan bijvoorbeeld door het voorleggen van een DIMONA-aangifte die dateert van voor 31 december 2020. (...)"

<https://dofi.ibz.be/nl/themes/brexit/Drocedures/Drocedures-voor-de-elektronische-kaartvoor-klein-grensverkeer-voor>

30. Het artikel 69duodecies, §3 van het KB van 8 oktober 1981 stelt:

"3° naargelang hetgeen op hem van toepassing is, het bewijs van de hoedanigheid in dewelke hij voor het einde van de overgangsperiode gebruik heeft gemaakt van zijn recht op verblijf of zijn recht om als grensarbeider actief te zijn overeenkomstig het recht van de Unie, zoals bedoeld in artikel 50, § 2, 1° tot 5°, of indien het niet mogelijk is het in artikel 50, § 2, 1° -3° bedoelde bewijs voor te leggen, enig ander bewijs dat aantoonst dat hij van één van deze rechten gebruik heeft gemaakt; "

31. Hieruit volgt dat verzoeker op basis van de aanwijzingen van de Dienst Vreemdelingenzaken, voor zover hij de stukken zoals een inschrijving in het KBO of een bewijs van sociale verzekering onder het statuut van zelfstandige niet kon aanbrengen, hij toch met alle mogelijke bewijzen kon aantonen dat hij als zelfstandige economisch actief was in België in de periode voor 31 december 2020.

32. Manifest foutief stelt Verweerder in zijn conclusie (blz. 13): "Verzoekende partij bewijst dan ook geenszins dat verwerende partij de zogenaamde Al-verklaring zou miskennen of zonder meer ter zijde zou schuiven. Hierbij herinnert verwerende partij aan de vaststelling, die ook objectief blijkt uit het administratief dossier, waaruit blijkt dat verzoekende partij op geen enkel moment als zelfstandige of werknemer ingeschreven was bij de hiertoe voorziene instanties. "

33. M.a.w. meent Verweerder manifest foutief dat Verzoeker zich als zelfstandige of werknemer had moeten inschrijven bij de Belgische instanties, en dat enkel het voorleggen van zulk bewijs had kunnen leiden tot een gunstige beslissing van Verweerder. Echter, juist omwille van de toepassing van de EU Verordening nr. 883/2004, die als doel heeft dat een werknemer of zelfstandige maar aan het socialezekerheidsregime van één lidstaat kan onderworpen zijn, heeft Verzoeker een Alverklaring bekomen van de Britse bevoegde instantie. Verzoeker kon onmogelijk een bewijs van inschrijving als werknemer of zelfstandige in België voorleggen, aangezien hij bleef ressorteren onder de Britse sociale zekerheid.

34. Zoals voorzien door artikel 69duodecies, §3 van het KB van 8 oktober 1981 heeft Verzoeker o.a. deze A1-verklaring voorgelegd als "enig ander bewijs dat aantoonst dat hij van één van deze rechten gebruik heeft gemaakt;".

(...)

39. Conclusie: Verzoeker kan dus wel beschouwd worden als werknemer of zelfstandige (geregistreerd in België) overeenkomstig art. 50 §2, 1° of 2° van het KB van 08.10.1981 en kan hierdoor bijgevolg beschouwd worden als grensarbeider in het kader van het terugtrekkingsakkoord.

Verzoeker heeft wel degelijk aangetoond te voldoen aan de voorwaarden (art. 69duodecies §3 – KB van 08.10.1981) om een verblijfsvergunning te verkrijgen als begunstigde van het toetredingsakkoord als grensarbeider. De N-kaart kon bijgevolg wel afgeleverd worden."

4.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de voor de bestreden beslissing toepasselijke bepaling artikel 69duodecies, §3 van het Vreemdelingenbesluit, waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert. Voormelde bepaling luidt als volgt:

"Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dienen de in artikel 69undecies, 1° en 2°, bedoelde personen die niet in het bezit zijn van een geldige verklaring van inschrijving, een geldig document ter staving van duurzaam verblijf of een geldig document voor grensarbeiders voor het einde van de overgangsperiode, de volgende documenten voor te leggen:

1° een kopie van het geldig paspoort, of, voor de onderdanen van het Verenigd Koninkrijk, een kopie van de geldige identiteitskaart van de betrokkene;

2° een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document, zoals bedoeld in artikel 47/5, § 4, tweede lid, van de wet, indien hij ouder is dan achttien jaar;

3° naargelang hetgeen op hem van toepassing is, het bewijs van de hoedanigheid in dewelke hij voor het einde van de overgangsperiode gebruik heeft gemaakt van zijn recht op verblijf of zijn recht om als grensarbeider actief te zijn overeenkomstig het recht van de Unie, zoals bedoeld in artikel 50, § 2, 1° tot 5°, of indien het niet mogelijk is het in artikel 50, § 2, 1° -3° bedoelde bewijs voor te leggen, enig ander bewijs dat aantoonst dat hij van één van deze rechten gebruik heeft gemaakt;

4° voor grensarbeiders, het bewijs dat zij de Britse nationaliteit hadden voor het einde van de overgangsperiode."

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing:

"Het te leveren bewijs van de hoedanigheid in dewelke hij voor het einde van de overgangsperiode gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij verkeer, stemt overeen met datgene bedoeld in artikel 50, §2, eerste lid, 1° tot 2° van hetzelfde koninklijk besluit, d.w.z. het bewijs dat de betrokkene voldeed aan de voorwaarden voor het statuut van werknemer in België of het statuut van zelfstandige in België voor 01.01.2021 zonder er te wonen. "

4.3. De verzoekende partij betoogt dat ten onrechte werd geoordeeld dat zij niet voldaan heeft aan de voorwaarden, dat de verwerende partij meent, zonder het bijbrengen van bewijs, dat zij niet de gevraagde documenten heeft bijgebracht en zonder meer besluit dat zij tijdelijk gedetacheerd zou zijn naar België, dat zij in het Verenigd Koninkrijk als zaakvoerder het statuut van werknemer heeft, dat de discussie over haar sociaal statuut trouwens naast de kwestie is daar zij noch als werknemer, noch als zelfstandige gedetacheerd werd naar België, dat de redenen voor de weigering derhalve niet juist zijn en de bestreden beslissing gesteund is op een onjuiste voorstelling van de feiten, dat zij immers documenten heeft neergelegd bij haar aanvraag die bevestigen dat zij niet gedetacheerd werd van het Verenigd Koninkrijk naar België, maar wel prestaties simultaan uitvoerde in twee of meer landen, waaronder het Verenigd Koninkrijk en België, dat het document A1 immers nadrukkelijk vermeldt "Employed, working in two or more States" (vertaling: "Werkzaam, in twee of meer staten"), dat de aankruisvakjes bij punt 3.1. "Posted employed person" (vertaling: "gedetacheerde werknemer") en bij punt 3.3. "Posted self-employed person" (vertaling: "gedetacheerde zelfstandige"), niet zijn ingevuld, dat

het document dus niet anders kan begrepen worden dan als een bevestiging van de simultane tewerkstelling in twee of meer EU-lidstaten en dat aldus waar de bestreden beslissing tot detachering besluit dit in strijd is met de door haar neergelegde documenten.

4.4. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de door de verzoekende partij voorgelegde bewijzen worden afgetoetst aan het overeenkomstig artikel 69*duodecies*, §3, 3° van het Vreemdelingenbesluit vereiste *“bewijs van de hoedanigheid in dewelke hij voor het einde van de overgangperiode gebruik heeft gemaakt van zijn recht op verblijf of zijn recht om als grensarbeider actief te zijn overeenkomstig het recht van de Unie, zoals bedoeld in artikel 50, § 2, 1° tot 5°,.”* De Raad stelt samen met de verzoekende partij vast dat uit artikel 69*duodecies*, §3, 3° van het Vreemdelingenbesluit volgt dat zij, voor zover zij de stukken zoals een inschrijving in het KBO of een bewijs van sociale verzekering onder het statuut van zelfstandige niet kon aanbrengen, met alle mogelijke bewijzen kon aantonen dat zij als zelfstandige economisch actief was in België in de periode voor 31 december 2020. Immers bepaalt artikel 69*duodecies*, §3, 3° van het Vreemdelingenbesluit eveneens: *“of indien het niet mogelijk is het in artikel 50, § 2, 1° -3° bedoelde bewijs voor te leggen, enig ander bewijs dat aantoonst dat hij van één van deze rechten gebruik heeft gemaakt;”*.

4.5. Daargelaten de vraag of uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de door de verzoekende partij voorgelegde stavingstukken aan beide voormelde onderdelen van artikel 69*duodecies*, §3, 3° van het Vreemdelingenbesluit heeft afgetoetst, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij zich niet beperkt heeft tot het motief dat de verzoekende partij *“geen bewijs (blijkt) voor te leggen zoals bedoeld in artikel 50, §2, eerste lid, 1° tot 2° van het KB van 08.10.1981, nl. als werknemer: een verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van bijlage 19bis of als zelfstandige: een inschrijving in de Kruispuntbank voor ondernemingen met ondernemingsnummer en een attest van aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen overeenkomstig het model dat werd vastgesteld door de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft en door de Minister die de zelfstandigen onder zijn bevoegdheid heeft.”* doch eveneens heeft gemotiveerd *“Uit nazicht van de RSZ-databank blijkt dat betrokkene niet gemeld was als werknemer in België. Tevens blijkt uit raadpleging van het ARZA-bestand dat hij nooit aangesloten was als zelfstandige in België”* alsook betreffende de voorgelegde bewijsstukken dat *“deze documenten (...) aan(tonen) dat betrokkene als zelfstandige in het buitenland actief is en tijdelijk gedetacheerd werd naar België.”*. De kritiek van de verzoekende partij vermeld in punt 4.3. is gericht tegen dit motief.

4.6. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij haar aanvraag een document “A1” *“Certificate concerning the Social Security legislation which applies to the holder – EU Regulations 883/04 and 987/09”* voegde. Dit document wordt ook opgesomd in de bestreden beslissing zodat de verwerende partij dit document wel degelijk in ogenschouw heeft genomen.

Echter oordeelde de verwerende partij, het weze herhaald, dat de verzoekende partij *“(…) bewijsstukken voor(legt) maar deze documenten (...) aan(tonen) dat betrokkene als zelfstandige in het buitenland actief is en tijdelijk gedetacheerd werd naar België.”* en dat de verzoekende partij aldus *“niet (voldoet) aan de voorwaarden als werknemer of zelfstandige onder hogervermeld artikel.”*

De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij betoogt dat het document A1 nadrukkelijk vermeldt *“Employed, working in two or more States”* (vertaling: *“Werkzaam, in twee of meer staten”*), dat de aankruisvakjes bij punt 3.1. *“Posted employed person”* (vertaling: *“gedetacheerde werknemer”*) en bij punt 3.3. *“Posted self-employed person”* (vertaling: *“gedetacheerde zelfstandige”*), niet zijn ingevuld, dat het document dus niet anders kan begrepen worden dan als een bevestiging van de simultane tewerkstelling in twee of meer EU-lidstaten en dat aldus waar de bestreden beslissing tot detachering besluit dit in strijd is met de door haar neergelegde documenten. Minstens verduidelijkt de verwerende partij niet op grond van welke door de verzoekende partij neergelegde documenten zij tot de vaststelling komt dat het gaat om een tijdelijke detachering naar België en waarom het door de verzoekende partij voorgelegde document “A1” daar geen afbreuk aan doet.

4.7. De verwerende partij heeft aldus de door de verzoekende partij voorgelegde documenten bij haar aanvraag in ogenschouw genomen, doch is zij wat het voorgelegde document “A1” betreft niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, minstens heeft zij deze niet correct beoordeeld, nu zij stelt dat het gaat om een tijdelijke detachering naar België.

4.8. Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 69*duodecies*, §3 van het Vreemdelingenbesluit wordt aannemelijk gemaakt.

4.9. Het betoog in de verweernota dat de motieven van de bestreden beslissing steun vinden in het administratief dossier en de verzoekende partij bijgevolg inderdaad niet kan aanzien worden als een persoon welke kan genieten van de voordelen zoals voorzien in het Terugtrekkingsakkoord, dat de verwerende partij dan ook geldig tot de bestreden beslissing kon komen, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. Hierbij verduidelijkt de Raad nog dat het motief dat de verzoekende partij tijdelijk gedetacheerd is naar België geen steun vindt in het administratief dossier, minstens uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom, niettegenstaande een simultane tewerkstelling en geen detachering blijkt uit het A1-document, uit de voorgelegde documenten wel blijkt dat het gaat om een tijdelijke detachering naar België.

Het ganse betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen dat een persoon die als gedetacheerde tewerkgesteld is niet kan vallen onder de toepassing van het Terugtrekkingsakkoord, doet evenmin afbreuk aan voormelde vaststellingen, nu uit het voorgelegde A1-document net blijkt dat het gaat om een simultane tewerkstelling in twee of meer EU-lidstaten en dat aldus waar de bestreden beslissing tot detachering besluit dit in strijd is met de door de verzoekende partij neergelegde documenten.

4.10. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Nu de eventuele gegrondheid van de overige middelen of overige middelonderdelen niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden, bestaat geen noodzaak tot verdere bespreking hiervan.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 juni 2022 tot weigering van de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

N. VERMANDER